

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

Ανάγκη στιβαρής αντιπολίτευσης

Η απουσία σοβαρής αντιπολίτευσης είναι αισθητή αυτή την ώρα στη χώρα και έχει σημαντικές παρενέργειες. Δημιουργεί μια ψευδαίσθηση παντοδυναμίας στην κυβέρνηση, η οποία οδηγεί σε λάθη και την κάνει να επιδιώκει τη συναίνεση μόνο στα λόγια. Προκαλεί απογοήτευση στους

πολίτες, που νιώθουν προδομένοι από τις εξελίξεις και αναζητούν μια πειστική διέξοδο. Εμπедώνει στο εξωτερικό την αίσθηση ότι η Ελλάδα έχει ένα πολύ φτωχό πολιτικό σύστημα και ανεπαρκές προσωπικό. Έχει έλθει η ώρα να γεννηθεί μια αξιόπιστη αντιπολίτευση, που

θα ασκήσει σκληρή κριτική, αλλά θα βάλει πλάτη εκεί που χρειάζεται και δεν θα λέει ΟΧΙ σε οτιδήποτε χωρίς να έχει δική της εναλλακτική πρόταση. Οι πολίτες θα έχουν την ευκαιρία την επόμενη Κυριακή να εκφράσουν την άποψή τους για την ηγεσία και την πολιτική της αξιωμα-

τικής αντιπολίτευσης. Ανεξαρτήτως αν είναι παραδοσιακοί ψηφοφόροι της ή όχι, η διαδικασία αυτή πρέπει να ενδιαφέρει κάθε πολίτη που αντιλαμβάνεται την ανάγκη στιβαρής αντιπολίτευσης με χαρακτηριστικά του 21ου αιώνα.

Η ΑΥΓΗ

Η δεύτερη χρεοκοπία για Ν.Δ. και ΠΑΣΟΚ

Ιδιαίτερη εντύπωση έκανε η απαίτηση των θεσμών να καταργηθεί το ακατάσχετο που ισχύει για το 40% της κρατικής επιχορήγησης προς τη Ν.Δ. και το ΠΑΣΟΚ, που τα μη εξυπηρετούμενα κατακόκκινα δάνειά τους, συνολικού ύψους 220 εκατομμυρίων ευρώ, δεν εξυπηρετούνται και με τον ρυθμό και το εκλογικό ποσοστό ειδικά του ΠΑΣΟΚ δεν πρόκειται να αποπληρωθούν σε αυτόν τον αιώνα. Τα δάνεια αυτά εδόθησαν από την Αγροτική Τράπεζα, την οποία και τα δύο κόμματα μεταχειρίστηκαν σαν κομματικό μαγαζί τοποθετώντας στη διοίκησή της, είτε τον ταμιά του κόμματος είτε τον κουμπάρο του αρχηγού. Μια τράπεζα ειδικού σκοπού, δηλαδή για την ενίσχυση της αγροτοκτηνοτροφικής παραγωγής, μια τράπεζα απολύτως λαϊκή, με καταστήματα σε πόλεις, κωμοπόλεις και χωριά, κανιβαλίστηκε από τον δικομματισμό και μετά παραχωρήθηκε έναντι πινακίου φακής σε παίκτη του συστήματος. Μια τράπεζα με ανεπτυγμένη τεχνογνωσία, όχι μόνον στην τραπεζική αγορά, αλλά και στα μυστικά της αγροτικής ανάπτυξης, με δύο λόγια μια τράπεζα - εργαλείο, προσέφερε τα υψηλής αξίας και δυναμικής κινητά και ακίνητα περιουσιακά της στοιχεία στην εμπορική τραπεζική κερδοσκοπία. Και όμως υπάρχουν πολιτικοί από τη Ν.Δ. και το ΠΑΣΟΚ που κουνάνε με θράσος το δάχτυλο ζητώντας ευθύνες και εκτοξεύοντας απειλές για εξεταστικές επιτροπές. Εγκαλούν δηλαδή την κυβέρνηση για την

ανακεφαλαιοποίηση των συστημικών τραπεζών. Την κυβέρνηση που έχει ανακοινώσει ότι η ανακεφαλαιοποίηση θα εξεταστεί στη Βουλή ύστερα από έρευνα που θα πραγματοποιήσει επιτροπή εμπειρογνομόνων. Ερώτημα: Πλήρωσε κανείς για αυτά τα οικονομικά κακουργήματα; Με τον Ευ. Βενιζέλο να μεριμνά για την ευρωστία του θεσμικού πλαισίου, ελάχιστοι διαπλεκόμενοι απατεώνες του πολιτικού συστήματος έδωσαν λόγο στη Δικαιοσύνη. Και τώρα τι γίνεται; Μπορούμε να αφήσουμε δύο ιστορικά κόμματα να χρεοκοπήσουν, με απαίτηση των δανειστών; Θα λέγαμε ότι, όπως όλοι οι υπόλοιποι πολίτες που έχουν κόκκινα δάνεια, οι υπεύθυνοι από τα δύο κόμματα θα πρέπει να διαπραγματευτούν με τις τράπεζες για τη ρύθμιση των δανείων τους. Και αφού το κάνουν, ας αξιοποιήσουν τις ρυθμίσεις που ισχύουν για όλους. Αν παρ'αυτά δεν βγαίνει κάτι, τότε ας καταθέσουν τροπολογία στη Βουλή παρακαλώντας την κυβέρνηση να την στηρίξει εφ' όσον η πρότασή τους είναι βιώσιμη. Και ειδικά από το ΠΑΣΟΚ, αν δεν θέλει να διαπραγματευτεί η ίδια η κ. Γεννηματά, ας στείλει τότε ως αντιπρόσωπο τον Γ. Παπανδρέου, αφού επί προεδρίας του το χρέος του ΠΑΣΟΚ υπερδιπλασιάστηκε! Και καλά θα κάνουν να σταματήσουν τα παραμύθια πως για τα οικονομικά του ΠΑΣΟΚ έχει επιληφθεί εισαγγελέας.

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ Τάσος Παππάς

Βραδυφλεγής ο Ματέο Ρέντσι

Θύμωσε για δεύτερη φορά μέσα σε λίγους μήνες ο Ιταλός πρωθυπουργός Ματέο Ρέντσι. Το καλοκαίρι με αφορμή την έξαρση του προσφυγικού ρεύματος και τα εκατοντάδες θύματα είχε ζητήσει έκτακτη σύνοδο κορυφής, αλλά οι ομόλογοι του δεν θέλησαν να διακόψουν τις διακοπές τους για να ασχοληθούν μ' ένα τόσο ασήμαντο ζήτημα. Το επιθετικό ειρωνικό σχόλιο του ήταν (αναφέρω από μνήμης): «αν πρόκειται να συζητήσουμε για τα δημοσιονομικά και τη λιτότητα μαζεύονται όλοι αμέσως, για το προσφυγικό όμως καμία αντίδραση». Χτες είχαμε άλλη μία έκρηξη του Ρέντσι. Αιτία ήταν η απόφαση της Ευρωπαϊκής Ένωσης να κινήσει κατά της Ιταλίας διαδικασία για παραβίαση της κοινοτικής νομοθεσίας, λόγω κακής εφαρμογής του κανονισμού για την καταγραφή των μεταναστών μέσω δακτυλικών αποτυπωμάτων. Ο κεντροαριστερός πολιτικός απάντησε ότι «η διαδικασία πρόωπησης σε άλλες χώ-

ρες δεν προχωρά» και πρόσθεσε το βιτριολικό: «Δεν είναι αρκετό να ξεπλένεις τη συνείδηση σου δίνοντας λίγα περισσότερα χρήματα σε κάποια χώρα ώστε να μην προδώσεις τις αρχές και τα ιδεώδη σου». Χτύπησε διάνα ο Ρέντσι. Πράγματι αυτό συμβαίνει σήμερα με τους θεσμούς. Ψελλίζουν μερικά συμπονετικά λόγια για τις ζωές που χάνονται μοιράζοντας ψίχουλα κι αυτά με μεγάλη καθυστέρηση στις χώρες υποδοχής, δεν δίνουν εγκαίρως την υλικότεχνική υποδομή που είναι απαραίτητη για τη διαχείριση του φαινομένου, αφήνουν ατιμώρητες τις κυβερνήσεις που ορθώνουν τείχη και διαλέγουν τους λίγους πρόσφυγες που θα φιλοξενήσουν με κριτήρια θρησκευτικά και φυλετικά και εγκαλούν την Ιταλία και την Ελλάδα επειδή δεν κάνουν όσα πρέπει με την επιβαλλόμενη από τις περιστάσεις ταχύτητα. Το κακό είναι ότι παρόμοια συμπεριφορά έδειξαν οι θεσμοί και την περίοδο που η Ελλάδα βρισκόταν

στο καναβάτσο. Δυστυχώς τότε ο κ. Ρέντσι δεν αντέδρασε ως όφειλε και όπως προσδοκούσε (αφελώς) η ελληνική κυβέρνηση, ίσως γιατί πίστευε ότι το θέμα δεν αφορούσε τη χώρα του. Η αλήθεια είναι πως λειτουργήσει ιδιοτελώς. Κι αυτό γιατί διεκδικούσε από τα ευρωπαϊκά όργανα διευκολύνσεις και κατανόηση για το ζήτημα του ιταλικού χρέους το οποίο έχει ξεφύγει από τα όρια που προβλέπει το σύμφωνο σταθερότητας και κανονικά θα έπρεπε να υποστεί τις δέουσες κυρώσεις. Στις συνόδους κορυφής που ασχολήθηκαν με το ελληνικό πρόβλημα, παρενέβη ελάχιστες φορές και δεν θεώρησε σκόπιμο να πει μια επικριτική λέξη για το πραξικόπημα του Ιουλίου, παρά το γεγονός ότι πολλά στελέχη του κόμματος του, τον καλούσαν να αποδοκιμάσει τους εκβιασμούς του Σόιμπλε και των αχθοφόρων του. Μ' άλλα λόγια ο καθείς και το πρόβλημα του και η αλληλεγγύη στα αζήτητα.

ΕΘΝΟΣ

Να φανεί φως στην άκρη του τούνελ

Δεν χωρά αμφιβολία ότι η διαπραγμάτευση με τους εταίρους και δανειστές μας αποδεικνύεται ασύγκριτα σκληρότερη απ' όσο την ανέμενε η κυβέρνηση. Και μπορεί να έχουμε ήδη ανταποκριθεί στο 50% των υποχρεώσεων που είχαμε αναλάβει να τηρήσουμε με την υπογραφή της σχετικής συμφωνίας, αλλά τα δυσκολότερα είναι μπροστά και μας περιμένουν. Είναι κάτι που όχι απλώς το γνωρίζουν οι κυβερνώντες, αλλά με βάση αυτό το δεδομένο έχουν κάνει και τον σχετικό προγραμματισμό τους.

Είναι συγκεκριμένος ο κυβερνητικός σχεδιασμός με βάση τα όσα ανέφερε στη συνέντευξή του στο «Εθνος της Κυριακής» ο αντιπρόεδρος της κυβέρνησης, Γ. Δραγασάκης. Μέχρι τον Ιούνιο θα έχει προχωρήσει το 80% περίπου των προβλεπόμενων υποχρεώσεων, οι ασφυκτικές πιέσεις θα έχουν πια χαλαρώσει και με δεδομένες και τις θετικές παρενέργειες που θα έχουν προκύψει από τα μεταρρυθμιστικά μέτρα που θα έχουν ήδη ληφθεί, η κυβέρνηση θα μπορέσει να προχωρήσει σε κινήσεις και πρωτοβουλίες που θα έχουν ως στόχο να ανακοπεί πια αυτός ο συνεχής οικονομικός και κοινωνικός κατήφορος και να μπούμε σε μια νέα και ελπιδοφόρα πορεία.

Φιλοδοξία, λοιπόν, της κυβέρνησης για το δεύτερο εξάμηνο του 2016 είναι να περάσει η χώρα στην ανάπτυξη, να βελτιωθεί το επενδυτικό κλίμα και ως εκ τούτου να αυξηθεί η απασχόληση και να μειωθεί η ανεργία. Και παράλληλα να προχωρήσουν σταδιακά και κάποιες αλλαγές που θα επιτρέψουν να αρχίσει η επανοικοδόμηση του κοινωνικού κράτους που όλα αυτά τα χρόνια έχουν σαρώσει οι πολιτικές της αναγκαστικής λιτότητας και των σκληρών δημοσιονομικών μέτρων.

Αν και σε ποιο βαθμό θα δικαιωθούν οι κυβερνητικοί σχεδιασμοί είναι κάτι που μόνο η πράξη θα το δείξει. Ωστόσο, το βέβαιο είναι ένα: έπειτα από έξι χρόνια εξαντλητικής λιτότητας και πρωτοφανών για περίοδο ειρήνης θυσιών δεν υπάρχουν άλλα περιθώρια χρονικής μετάθεσης των «καλύτερων ημερών» που οι μνημονιακοί σχεδιασμοί υποτίθεται ότι προετοίμαζαν και εξακολουθούν να προετοιμάζουν.

Όταν τους πρώτους μήνες του 2010 ξεκινούσε αυτή η περιπέτεια που είχε ως στόχο να αποτρέψει τη χρεοκοπία της χώρας και την έξοδο από την Ευρωζώνη, κανένας μας δεν φανταζόταν ότι ακόμη και στο πρώτο εξάμηνο του 2016 θα υποχρεώνονταν οι Έλληνες πολίτες αε αιματηρές και σκληρές θυσίες. Ούτε ότι σ' αυτή την πορεία θα εμπλέκονταν τελικά όλα τα φιλοευρωπαϊκά κόμματα και ότι παρόλο που θα ακολουθούσαν τελικά την ίδια πολιτική, δεν θα είχαν καταφέρει να συμπορευτούν σε μια κοινή προσπάθεια. Αλλά μ' αυτά θα ασχοληθεί η Ιστορία. Για τον λαό και τον τόπο εκείνο που τώρα μετράει είναι να φανεί πράγματι, έστω και αμυδρά, το φως στην άκρη του τούνελ.